

ДО 70-РІЧЧЯ Ю. Я. БОБАЛА

*Щастя належить просити у Бога,
мудрість – здобувати самому.*

“Про природу богів”

Марк Туллій Цицерон

Життєвий шлях Юрія Ярославовича Бобала є яскравим прикладом того, як обдарована, працьовита і цілеспрямована людина, віддана улюбленій справі, може досягти фахового успіху, стати відомим вченим і громадським діячем, здобути високий авторитет і повагу суспільства та отримати мандат довіри на керівництво одним із найбільших вишів України.

Народився Юрій Бобало 23 липня 1945 року в селі Дунаїв Перемишлянського району Львівської області в селянській сім'ї. Дитинство Юрія пройшло в умовах післявоєнної розрухи і примусового загання галицьких селян до колгоспів. Батька Юрія в 1946 р. засудили на десять років за підпільну діяльність і вислали на Воркуту, звідки він не повернувся. Мати одна на мізерну плату за т. зв. трудовні утримувала і виховувала трьох синів, серед яких Юрій був наймолодшим. Він звик до нелегкої фізичної праці, яку доводилось виконувати сільським дітям, і вже тоді почав розуміти, що лише власною працею, наполегливим навчанням можна досягти життєвого успіху. Навчаючись в Дунаївській середній школі, проявляв інтерес до математики і фізики, тому після закінчення школи в 1967 р. вирішив продовжити навчання на престижному радіотехнічному факультеті Львівського політехнічного інституту. Адже Львів тоді ставав центром приладобудівної промисловості в Західній Україні, і молоді спеціалісти вбачали перспективу фахового росту в сфері радіоелектроніки. Проте життя поставило перед юнаком нове випробування: він не пройшов за конкурсом. Довелося влаштуватися на роботу, служити в Радянській Армії, але і там він не покидав думки про радіотехнічний факультет. Одночасно усвідомлював, що потрібно зміцнювати і поглиблювати знання, отримані в середній школі, тому як вільний слухач відвідував заняття у вечірній школі, яка діяла на території військової частини. Закінчив військову службу у званні старшого сержанта, ще раз отримавши документ про середню освіту. Після демобілізації закінчив також підготовчі курси. Нарешті наполегливість і цілеспрямованість та ґрунтовна підготовка дали змогу здійснити багаторічну мрію: у серпні 1968 р. Юрій Бобало став студентом радіотехнічного факультету Львівського політехнічного інституту. Серед першокурсників він виділявся стриманістю, гарними фізичними даними, уважним поглядом. Відчувалось, що цей юнак був сформованою особистістю, з певним життєвим досвідом, і що він свідомо вибрав нелегку в освоєнні майбутню спеціальність радіоінженера. Тому керівництво факультету звернуло на нього увагу з перших днів навчання, залучаючи до активної громадської роботи. Непросто було студенту Юрієві Бобалу поєднувати успішне навчання з обов'язками голови студентської ради гуртожитку № 5, де проживали студенти радіотехнічного факультету, відтак з обов'язками секретаря комсомольського бюро факультету, а ще пізніше – з обов'язками заступника секретаря комітету комсомолу політехнічного інституту. Але долати труднощі – таке його призначення. Організаторські здібності Юрія Бобала проявились у студентських будівельних загонах на цілині, куди він поїхав комісаром будівельного загону. За час навчання в інституті він став визнаним лідером студентської молоді, завоювавши високий авторитет серед студентів та викладачів. Після закінчення інституту в 1973 р. інженера Ю. Я. Бобала як

перспективного молодого спеціаліста залишили у Львівському політехнічному інституті на кафедрі радіотехнічних пристроїв, де він працював на посадах завідувача лабораторії та асистента. Радіотехнічний факультет тоді відчував гостру потребу у викладацьких кадрах вищої кваліфікації, тому для вирішення цього питання активно використовували стажування та цільову аспірантуру в провідних вишах Києва, Москви, Ленінграда, куди скеровували молодих працівників факультету. У 1979 р. Юрія Бобала відрядили на стажування у престижний Московський авіаційний інститут (МАІ), в якому після завершення стажування він продовжив навчання у цільовій аспірантурі. Закінчивши навчання в аспірантурі, Юрій Бобало повертається на радіотехнічний факультет, де працює у Галузевій науково-дослідній лабораторії на посаді молодшого наукового співробітника. У 1985 р. успішно захистив в МАІ кандидатську дисертацію з питань надійнісного проектування інформаційних систем космічного призначення, здобувши науковий ступінь кандидата технічних наук. Наступні роки характеризуються невинним зростанням Юрія Ярославовича як науковця і організатора науково-навчального процесу у Львівській політехніці: 1986 р. – старший науковий співробітник, заступник проректора з наукової роботи; 1995 р. – присвоєно звання старшого наукового співробітника; 2000 р. – присвоєно вчене звання доцента кафедри радіотехнічних пристроїв; 2004 р. – присвоєне вчене звання професора і призначено проректором з наукової роботи Національного університету “Львівська політехніка”; 2005 р. – призначено першим проректором Національного університету “Львівська політехніка”, 2006 р. – присвоєно почесне звання “Заслужений працівник освіти України”. Компетентністю, вродженою інтелігентністю та порядністю у відносинах з іншими він крок за кроком завойовував повагу і авторитет у науково-педагогічному середовищі Львівської політехніки. Тому цілком закономірно, що у 2007 р. під час виборів ректора університету за Юрія Ярославовича проголосували майже одногосно делегати конференції трудового колективу. На посаді ректора Юрій Ярославович проявив себе компетентним, вимогливим, але справедливим і толерантним у відносинах з іншими, добрим адміністратором і господарником. Під його керівництвом Львівська політехніка однією із перших здобула статус дослідницького самоврядного університету, налагодила ділову співпрацю з багатьма провідними університетами світу, почала активно використовувати у навчальному процесі комп’ютерні засоби. Незважаючи на велику зайнятість, Юрій Ярославович знаходив час для наукової роботи і у 2010 р. успішно захистив докторську дисертацію з проблеми забезпечення якості радіоелектронної апаратури. У 2012 р. йому присуджено звання *Honoris causa* (Почесного доктора) Вроцлавської політехніки. Повторно Юрій Ярославович був обраний ректором університету у 2014 р. Його заслуги як науковця, керівника престижного університету та громадського діяча відзначені двома орденами князя Ярослава Мудрого (V і IV ступенів), орденом “За заслуги” III ступеня, орденом Святого Юрія Переможця, нагрудними знаками “Відмінник освіти України”, “Петро Могила”, “15 років спеціальному зв’язку України”, “За наукові досягнення”, “За заслуги перед Збройними силами України”, відзнакою Академії педагогічних наук “К. Д. Ушинський”, відзнакою Міносвіти України “Знак пошани”, грамотами Папи Римського Бенедикта XVI та Папи Римського Франциска, Грамотою Верховної Ради України, почесними грамотами Міністерства освіти України та Львівського політехнічного інституту.

Завдяки підтримці всього колективу університету Юрій Ярославович Бобало зумів вивести Львівську політехніку в першу п’ятірку найкращих університетів України і сьогодні ставить нові завдання щодо розширення наукових досліджень та підготовки наукових кадрів як основи для поліпшення якості навчально-виховного процесу. Знаходить він час і для рідного факультету, на базі якого створено Інститут телекомунікацій, радіоелектроніки та електронної техніки, працює професором кафедри теоретичної радіотехніки та радіовимірювань, очолює спеціалізовану вчену раду із захисту докторських і кандидатських дисертацій за радіотехнічними та телекомунікаційними спеціальностями, є членом редколегії серії Вісника Національного університету “Львівська політехніка” “Радіоелектроніка та телекомунікації”. Підготував трьох кандидатів наук, консультує докторантів. Свій досвід та уміння передає молодим науковцям та студентам, які становлять науковий потенціал нашої країни і в найближчі роки визначатимуть рейтинг України серед цивілізованих країн світу.

Вітаючи Юрія Ярославовича з 70-річним ювілеєм, колектив Інституту телекомунікацій, радіоелектроніки та електронної техніки бажає йому міцного здоров’я, творчого довголіття, сімейного благополуччя, здійснення задумів.